

се задуши така. И какво можешъ да направишъ? Нищо! Или да си разбиешъ черепа? Нѣма трагедия по-голяма отъ тази на несподѣляната любовъ. Безизходно положение. Надъ него си трошихъ нощесъ пакъ главата — за кой ли пътъ? Това е отъ години . . . Гледахъ револвера . . . Не! . . . Това мирише на вестници. Нѣма изходъ . . .

Той внезапно става. Азъ не го задържамъ. Какво да му кажа? Голѣмото отчаяние изрѣзано на лицето му ме спира да продумамъ нищожнитѣ утешения за случая. Стискаме си силно ръце. Обещаваме си да се срѣцнемъ. Той излиза. И азъ въздъхвамъ. Нещастниятъ човѣкъ! Нещастниятъ Митьо! А Магда? За мигъ азъ се радвамъ, че той не попита за нея. Какво бихъ му казалъ? Но това е за мигъ. Азъ мисля съ болка: Какво ли прави тя сега? Какво ли е въ нейната душа?

*

— Свободенъ човѣкъ! Това е много, премного, дори страшно! — Така се раздѣлихме следъ първото виждане съ Дана откато азъ станехъ свободенъ.

А следъ скжсването съ семейството, азъ се чувствамъ така, сякашъ внезапно очитѣ ми се отвориха за да видя истинския свѣтъ.

И сега азъ непрестанно мисля за Магда, за нашия семеенъ животъ и често се усъмнявамъ въ неизбежността на нашата раздѣла.

Отъ две седмици Магда и Славчето сж се примѣстили отъ общия домъ на полето и сж отишли въ града. Мама ми донесе ключа. И приказва, приказва, вразумява. А като припѣвъ, нейниятъ вѣченъ оптимизъмъ приглася:

— Щемине, ще мине. Пакъ ще се съберете!

Но Магда била много печална, макаръ да се мъчела да не показва това. Казала че докато намѣри работа ще живѣе съ застраховката, която получи следъ смъртта на баща ѝ. Но дори да продаде къщата, ако ѝ се наложи, тѣ да бждатъ спокойни, малката къща въ двора нѣмало да продава. Мама и тате я молили да не си отива. Стариятъ заплакалъ предъ нея. Тя избѣгала въ този мигъ. И после като го срѣцнала, взела да го успокоява.

И, ужъ, казала:

— Така трѣбваше да стане много — много по-рано . . . Ваню е художникъ . . . и трѣбва да живѣе свободенъ!

Докато слушамъ всичко това, азъ се сдържамъ предъ мама. А като оставамъ самъ ходя отъ едина жгълъ на ателието до другия, пуша, давамъ си куражъ и пакъ пуша.

Но какво да правя? Деветъ години общъ животъ не